

ΝΕΟΙ ΔΙΗΓΗΜΑΤΟΓΡΑΦΟΙ

ΤΟΥ Κ. ΘΑΝΟΥ ΔΟΓΑΝΗ

Ο ΧΩΡΑΦΟΦΑΓΟΣ

'Από το ποτάμι, που περιζώνει το ριζό του βουνού κ' άπάνου ψηλά ως εκεί που άρχίζει το δάσος τών βαλανιδιών, σ' όλη έκτεινή την άπαλοχώματη βουνοπλευρά κρατούν τα χωράφια του Ζήση. Ως πέντε χιλιάδες στρέμματα γής άφράτη, που άν και βουνησια, φέρνει διπλή σοδειά από τη γής του κάμπου. Μά του Ζήση το μάτι δέ χροταίνει. Θέλει όλο τον κάμπο που περιζώνουν τα βουνά κ' όλες τις βουνοπλαγιές όλόγυρα, δικά του. Έτσι χρόνια τώρα μοχτάει στο χώμα. 'Από το μικραίτη τόν πατέρα του δέν κληρονόμησε σπουδαία πράματα. Μονάχα μιά λουριδίτσα χωράφι σημά στο ποτάμι πρós το μέρος του βουνού και τ' άλλωση, τέλλωσος άπό τη μιά μεριά και την άλλη κατά μάκρος τής άχροποταμίας κ' άπάνου πρós τις γόνιμες βουνοπλαγιές.

Δουλεύοντας στην άρχή το πατρικό κομμάτι, άρχισε λίγο-λίγο και όπομονετικά να μεταπολίτη τα σόνωσα άπ' όλόγυρα : έχωνε κάποιο χαντακιά που χόριζε το δικό του χωράφι από το γειτονικό κ' άνοιγε άλλο, ένα-δύο μέτρα πύό πέρα γιά να κερδίση μιά λουριδίτσα τόσο του συνορητί του. Κανείς δέν είχε άποφασίση τίποτα στην άρχή, γιαντί τα χωράφια ήταν μισή ώρα μακριά από το χωριό κ' ο Ζήσης τέτοιος δουλειές τις άρχιζε από βραδής και τις άποτελειωνε προτού τόν πάρη ή μέρα. 'Αν δέν κληρονόμησε από τόν πατέρα του χωράφια κ' άλλωσος, κληρονόμησε όμως δυό μπράτσα γερά, άσολάενια και πλατές κάστρα. Αυτά τόν έφταναν το Ζήση. Το βράδυ σάν ήσυχαίτε το χωριό, ο Ζήσης έφρχιζε την τσάνα του στον όμο και έσκινούσε. 'Όλη τή νύχτα πάλευε. Σγράφις στο χώμα, αγόρως τή γειτονική γής κ' έπερνε κάθε φροντίδα να κρούη τα σημάδια τής ζημιάς. Κι' όλο άλλωσος, είτε βουλώοντας τα πύαλα χαντάκια κ' άνοιγοντας νέω, είτε τρώγοντας και κουφάνοντας άποκίτου τόν όχτο κάποιου χαντακιάδ πρós το γειτονικό χωράφι, σάν το σιράκι που βόσκει ύπουλα-ύπουλα το ξύλο, όστε καθός ήταν και ή γής τόσο άφράτη, σε λίγες μέρες κόνβταν μονοκόμματο κάτω και κάτω του ξένο χώμα και κολλούσε στο δικό του. Κι' τόσο εθρσισε τή γής έκτεινή παχειά κ' άπα ή και γόνιμη, τόσο και ή άχροτοσιά του μεγαλώνε, φούντωνε να τή φρή όλη, να τήν κάμη δική του, όλοτελα δική του.

Κάθε τρίτη ή τέταρτη νύχτ', λιανισμένος κόμπο σε κόμπο από την κ' ύρση, άπόμνε στο σσίτι (δέν έμενε με άλλον κανένα, γιαντί ήταν μοναχογιός και ή μάνα του είχε πέθανε πριν από τόν πατέρα του) να ξεκουράζεται, γιά νάχίτη με καινούργια δύναμη το μόχτο. 'Όρες περνούσαν γιά να τόν πάρη ο ύπνος. Σχεδία άπάνου σε σκείδια καταστάσεων πώς νάρπάχη κανένα κομμάτι γής τών συνορητάχ του. Μά και στον ύπνο δέν εθρσισε λίγη ήσυχία. Έμολουθούσε και σπινούρο του το μόχτο. 'Εβλεπέ συχνά πώς βούλωνε χαντάκια κ' άνοιγε άλλα και πολλές φορές πάνου σ' αυτό ξυπνούσε, ένωτά χέρια του άνεβοκατέβιναν άκόμα σά να τοσίσει. 'Άλλοτε πάλι έβλεπε πώς το χώμα του χωραφιού του χόρσινε, χόρσινε και κόνβταν άπ' όλόγυρα τα ξένα κομμάτια μαζύ μ' ένα μέρος από το πατρικό του και κολλούσαν πάλι στη γής τών συνορητών του. Τινάζονταν τότε άλλόφρονος στο κρεββάτι και άν και καταλάβαινε πώς όλα τούτα ήταν καμώματα τής ύπνοφαντάσις που παρουσιάζε κάποιους ένδομύχους φόβους του σά να πραγματοποιούνταν σπόνειρό του, δέν ήσυχαίτε άν δέν ξεμέρσινε να πάς να βεβαιωθεί ότι όλα ήταν στη θέση τους, όπως τ' άφρχε την προπερασμένη νύχτα. Καθός το φρονιά τόν ρεθίδιζε ή μυρουδιά τών αϊμάτων κ' όσο πίνει διναά αίμα, αίμα κ' άλλο αίμα, έτσι και κεινον τόν ρεθίδιζε, τόν φούντωνε τών χρωμάτων ή φρέσκια ευοδιά κ' όσο άρπαζε άπ' όλόγυρα τήν ξένη γής, τόσο πεδυμούσε κ' άλλη κ' άλλη. Προτού γιούση χρόνος, είχε φάει το μισό χωράφι κάποιου άπό τούς συνορητές. 'Αγός χωρατιάκος αυτός κ' άκαμάτης κ' άνθρωπος που δέν ήθελε να χαλάση την ήσυχία του και να κακοχαρδίσει, δέν ειπε τίποτα. 'Έτσι με το γύρισμα τού χρόνου τού πήρε και τ' άλλο μισό και άρχισε να σγαράζει στο πύό πέρα. Μετά λίγο καιρό πάλι ένας άλλος από τούς γειτονούς σά χωράφια πέθανε άκληρος κ' άφρχε κάποιος στρέμματα γής. 'Ο Ζήσης τήν κατέχρησε κ' αυτή κ' άρχισε κατά τόν τρόπο του, να σγοτρώη και τών καινούργιων γειτόνων. 'Έτσι με τρία-τέσσερα χρόνια μέσα, τα δέκα στρέμματα που είχε κληρονόμησει από τόν πατέρα του, έγιναν έκαστο. Μά το άρακάλο μάτι του χωραφοφάγου άγκάλιασε όλο τόν κάμπο κ' όλες τις πλαγιές τών βουνών, που τόν περιτριγύριζαν. Μονάχα τόν καλλιερζούσε και τα έκαστο στρέμματα. 'Ανήσυχό σκούληκ τής γής μόχτασε τού χώμα του μέρα και νύχτα δίχως να τού χροταίνονται βοηθοί. Οι σοδειές του σε σιτάρια και σε κριθάρια (μόνο άπ' αυτά έσπαρσαν στο μέρος εκείνο) ήταν κάθε χρόνο πολλές και τριδιπλές από τις σοδειές τών γειτόνων. Θαρρείς και ή γής έννοιση τόν άνθρώπο τής και τόν πλήρως διπλά και τριδιπλά. Μά πειά ο Ζήσης άρχισε να βλέπη πώς με το να σγοτρώη τα γειτονικά χωράφια όλόγυρα με το τσαπί, δέ θάφτανε ποτέ στο μεγάλο σκολό του, Χροιάζονταν μαζύ με το τσαπί και κίποινα άλλη πολιτι-

κή, που να του δίνη κομμάτια όλόκληρα, χωρίς να ρεβή και να χάνεται, σγοσγαράζοντας μήνες όλόκληρους, γιά μιά πύχη τόπο. Και ή ένκαρία του παρουσιάζη μοναχή τής : 'Ο χωρατίας, φτωχοί οι περισσότεροί τους και πολυφραμελίτες, τρεις-τέσσερες ήπιες προτού να μπάσουν τή νέα σοδειά, άπόμναν δίχως ψωμί. Τα κασσόνια τού Ζήση και οι άποθήκες του ήταν πάντα γεμάτα. Και οι φτωχοί άνθρωποι έτρεχαν να δανειστούν λίγο σιτάρι ή κριθάρι και να τού γυρίσουν διπλό με τόν καιρό. Μά ο Ζήσης δέν έδινε σ' όλους. 'Εδινε μονάχα σ' εκείνους που τα χωράφια τους συνόρευαν με τα δικά του. Κι' έλεγε ο παμπόνηρος χωραφοφάγος :

— Τι με νοιάζει έμένα γιά τόν άλλωλο πύό πέρα... 'Η ψυχή μου μόνο το συνορητί μου πονάει. Το γειτόνι μου δά βοηθάει γιαντί μονάχα άπ' αυτόν μπορώ να περιέμνω κ' έγώ βοηθεία στην άνάγκη μου.

'Αλλά με την καινούργια σοδειά οι όρειλέτες δέν είχαν περσιόματα να τού γυρίσουν το δανεικό καρπό, άφρού κόλας στο μεταξύ τούς είχε φάει το μισό χωράφι με το τσαπί, και γιά να ξερωθώσουν τούς έπερνε και τ' άλλο μισό κ' άνοιγονταν σε νέους συνορητές.

'Έτσι ο Ζήσης κατάχρησε όλη έκτεινή τή γόνιμη βουνοπλευρά, που βλέπει πρós το χωριό, χιτομένο καταμεσις του κάμπου, άπάνου σ' ένα βουναλάκι. 'Από το ριζό τού βουνού ως άπάνου που άρχιζε το δάσος τών βαλανιδιών, που το περιφραζε κ' αυτό και τόκαμε δικό του.

'Εκείνη τήν άνοιξη — 'Απρίλι μήνα — τα χωράφια τού Ζήση ήταν στη μεγαλύτερη όδη από κάθε άλλη χρονιά. Τα στάχυα τού σιταριού τινάζονταν ως άπάνου μαυροπαόνα κ' όλο χυμό. Τα κριθάρια, σπαρμένα πύό προίμα είχαν άρχισει να ροθινίζουν κίολας. 'Ηταν χαρά τών ματιών να τα θωρή κανείς χαμηλά από τόν κάμπο. 'Όπως κηματοκυμάτιζαν έλεγες και περνούσαν άπάνου τούς ή πνοή του Θεού και τα εύλογούσε. Μά το μάτι του Ζήση δέν χόρτανε. Δέν είχε φτασει στο μεγάλο σκολό. 'Ηταν ή πρώτη Κυριακή μετά το Πάσχα και τραβούσε προί-πραί να κάνη την ταχυική του βόλτα στα σπαρά του. 'Όταν έφτασε στο ποτάμι σιάθρησε στο γιοφύρι να καμαρώση γιά λίγο έκτεινή τή χλωροπράσινη ευτυχία που άνοιγονταν ως άπάνου στα μισά του βουνού. Μά τότε πρόσβεε κάτι που τόν άνησήρησε : Το ποτάμι είχε φάει κάμποσο χώμα από τα άκρηνα χωράφια. 'Ως πενήντα μέτρα άριστερά από το γιοφύρι σε κάμποσο μάκρος οι όχτοι είχαν ψηλώσει τέσσερα και πέντε μέτρα και τού φάνηκε πως έγεφαν κίολας κατά το ποτάμι. Είθε άκομα και κάτι άλλο : Είθε ένα κομμάτι γής να κόνβεται και να πέφτει, έτσι όπω : ήταν φορτωμένο τα στάχυα, στο ποτάμι. Κάλιο να τούκόβαν ένα κομμάτι από το χωριό του ! Πέρασε το γιοφύρι κ' άρχισε να ψάχη τή γής κοντά-κοντά άνάμεσα στα σπαράτα. 'Εκείνο που είδε σε μιά στιγμή τού φούντωσε το μυαλό : Σε κάμποσο μάκρος ή γής άφράτη όπως ήταν, είχε άνοιξει κ' έχασκε. Μιά κρύα πνοή τού φάνη πώς άνεβαινε μέσα

από κεινή τή σκοτεινή σπηλιά και περζόνε το κομμάτι του. 'Άγαποίσε πολύ το χώμα ο Ζήσης. 'Εφραίνονταν κ' αναγάλιαζε στη μυρουδιά του. 'Από τα χόρματα που τούχαν φέρει στο μεταξύ οι πλούσιες σοδειές του, τούχαν φάει άρκετά κάποιου συγγενεί του, έμποροι στην πόλη, στην πρωτεύουσα τής επαρχίας που χρωσκόπησαν. Δέν τόν στενοχώριε και πολύ. Μην τούλεγες όμως να θυσιάζη και μιά χουφιτίσα από το χώμα του. 'Ω ! να μπορούσε πέφτοντας κάτω προούμια ν' άπλώση τα μπράτσα του σάν άρπάγιά ως τόν όχτο και ν' άγκαλιασέ και να κρατήση έκείνο τ' αγαπημένο κομμάτι, που άντιόνει να τού φύγη ! 'Ετρεψε άλλόφρονος κίσιω πρós το γιοφύρι, κατέβηκε γυμνός μέσα στο νερό, που ήταν ρηχό σ' έκείνο το μέρος και τραβούσαν έκρη-άκη ξετάζοντας τή κοίτη πρós τόν όχτο μ' ένα μακρύ ξύλο. 'Ηθελε να ψάξη, να κατ' λάβη τι γίνονταν κάτω από τούς ρεπίους όχτους, που έγεφαν πρós το ποτάμι. 'Όσο προχώρσε, τόσο κ' άνεβαινε το νερό. Τόν χυπούσε πειά ως τα στήθηα και σε μιά στιγμή το μακρύ κοντάρι, που έφρχιζε πρός του προτού ν' άπροχωρήση, βούλιαξε κάτω-κάτω. Πισοπάτησε. Πήρε πάλι την άκρη-άκη και γύρισε πρós το γιοφύρι. Είχε καταλάβει τι γίνονταν. Σ' έκείνο το μέρος μιά φλέβα τού ποταμού παραστρατημένη από την παλιά κοίτη πρós τόν όχτο, κρυφτόσε και κούφανε τα θέμελά του. Νά, έτσι όπως κ' ο ίδιος μιά φορά, μοχλώντας όλονυχτις, κρυφτόσε τούς όχτους τών χαντακιών, που χωρίζαν το πατρικό του χωράφι από τα γειτονικά. Σάν τή λαχταρισμένη μάνα που γυρνού με κάθε τρόπο να γλυτώσει από τού χάρου τή χέρια το βαρειαροσσημένο παιδί της, όταν τα μάτια του άόχισουν να ψυχοβαλιστούν, γύρυνε να κρατήση στη θέση του τ' αγαπημένο κομμάτι κ' ο Ζήσης. Γιά τήν όδη του τ' άγαπημέ πώς θάπρεπε να κουβαλήση ξυλεία από το δάσος του, να κάνη μιά ξυλόδεση γιά να συγκρατήση προσαρνιά τούς όχτους. 'Υστερα δά φρόντιζε έμέσως να φέρη μηχανισμό και τεχνίτες και τσιμέντο από τήν

πόλη να στήσει εκεί τοίχο μ' άσειστα θέμελα. Κίνησε προς τό χωριό να φέρη έργάτες.

Οι χωριανοί τόν φρονούσαν, τόν μισούσαν άγρια μέσα τους τό Ζήση. Μά ήταν ό χοντρονοσικής πια, ό μεγαλοχηματίας. Κατάπιναν τό μίσο τους και δουλικές ψυχές, όπως ήταν, σερνονταν μπρος του, έκαναν τό κάθε τι να τόν καλοκαρδίουν, μαϊμούδιζαν άκόμα για νά τον κάμουν να γελάση, άν και ήξεραν ότι δε μπορούσαν να περιμένουν από δαυτόν κανένα θετικό κέρδος. Καμιά φορά στον κύκλο τους τον κακολογούσαν, μιλούσαν για τίς άδικίες του και κοινολογούσαν τούς φόβους τους άν ό τρομερός έκείνος χωροφάγος κατέβηαι και πός τό κάρμο, αφού δεν είχε πια νά κόμη τίποτ' άλλο στο βουνό. Μά ύστερα οι ίδιοι πάλι κίτταξαν πούς νά τόν προσβήτή και νά προδώση όσα λέγονταν στον κύκλο. Μεταξύ τους δε βοηθούσαν. Άν ήταν όμως νά βοηθήσουν σε κάτι τό Ζήση, πού τούς περισσότερούς τους τούς είχε αφήσει δίχως, μά χούφτα τόπο, τσιγκίζονταν. Έτσι οι μισοί χωριανοί τόν άκούούσαν για τό χτήμα. Ώς τό βράδυ όλη ή χωριοζομένη ευλαία είχε μαζευτή κοντά στο γιοφύλι. Κατά τό δειλινό μά πλατεία λουριό από τί ρέπια γής βουαίαζε και κατακάθησε στην άκρη του ποταμού. Ό Ζήσης τό φούντωμα τής μάχης πού βρισκονταν δεν στενοχωρήθηκε και πολύ. Έπειτα ήξερε πως έτσι κι άλλως θά θυσιάσει ένα κομμάτι κατά μάκος τής θυγιάς για νά μολώση τό ποτάμι και νά μπερέσουν νά σταθουν οι έργάτες να πλέξουν την ευλόδεση. Πρωί-πρωί την άλλη μέρα άρχισε ή δουλειά. Ό Ζήσης έπατατούσε, μά δούλευε κι όλας ό ίδιος διπλά από τούς άλλους. Ώς τό βράδυ ή ευλόδεση είχε τελειώσει σχεδόν. Μονάχα ως είκοσι μέτρα όχτος άπόμεινε άδικο. Νικητής σε κείνο τό κάλεσμα ό Ζήσης, τό βράδυ έστησε πλουσιο φιροπολί στους έργάτες. Την άλλη μέρα θά πηγαίναν νά άποτελειώσουν την ευλόδεση.

Έκείνη τή νύχτα ό χωροφάγος πέρασε πολύ ταραγμένος ύπνο. Μόλις τά ματάφυλά του λάφωσαν, άμέσως νινάζονταν άλλο-φρενος. Στα λιγούστιγμα όνειρά του έβλεπε πός τό ποτάμι φούσκωνε-φούσκωνε θολό, άραπαζε την ευλόδεση σά νάταν από άζιουρα και τραβοήσε τρώγοντας τή γής κατά τό βουνό. "Άλλοτε πάλι τό νερό του ποταμιού σταμάταε άπότομα, κοκάλιανε και ύστερα άρχιζε να ζωντανεύη, νά μεταμορφώνεται σε δράκοντα πού σγάρλιζε κι έτρωγε μ' άγρια μαγιά τό χώμα κι έκούφρωνε τό βουνό. Σε μια στιγμή είδε αυτό τό φοβερό δράκοντα ν' άνοίγη, χάος κρούπνου, τό στόμα του και νά τόν καταπινη. Πήδησε δύο μέτρα πέρα από τό κρεβάτι του, άφηνοντας άλλόκοτη κραυγή τρούμο. Προτού έξημερώση, ό Ζήσης βρισκονταν στο χτήμα. Η ευλόδεση ήταν στη θέση της. Για την ώρα βαστούσε γερά τή γυριμένη γής. Σάν έγέμισε από τούς χωματένιους όγκους, πού βουαίαζαν κι από τίς πέτρες πού σώρισαν οι έργάτες άπάνου, ή κοίτη πού είχε άνοιξει ή μιά φλεβή του ποταμιού, κρυφοτρώγοντας άπ'κατόν τόν όχτο, τό νερό χαμπίλωνε τώρα προς την άλλη ότιά, γυρηνοντας την καλιά του κοίτη. Ό Ζήσης ήθελε νά βεβαιωθεί άν βριστά καλά τό μέρος του όχτου πού δεν πρόσταταν την περαμένη μέρα να συλωσουν. Κατέβηκε από μά ευλόδεκαλα πού είχαν στήσει εκεί στό βουλιωμένο πελοδιόμι. Άρχισε νά ψαχουλεύη τόν όχτο, χτυπώντας κοντά-κοντά με τίς πλάτες του τό χώμα. Βαστούσε.

Πριν από τό μεσημέρι θά τελειούν κι αυή ή λίγη δουλειά πού άπόμεινε. Κατά τό μεσημέρι θά ναβαλίκετε τάλογο του και θά πήγαμε στη χώρα να φέρη μηχανικό, έργάτες και ταμμένο. Έπειτα ήθελε νά κινή και κάποιο ύδαρογοιέο, πού μελετούσε από καιρό. Είχε έξημερώσει πια. Με τίς πλάτες συλωμένες στον όχτο, κίτταζε πέρα προς τόν όρομο του χωριού, περιμένοντας νά φανούν οι έργάτες. Σαφικά έννοωσος κάποι νά οείσαι πσο του, νά σαλεύη και μαζύ ένα βάρος στις πλάτες. Ά! δε θάχαγε πια ούτε μά πιθαμή από τί γής του! Άρκετά έχασε την περασμένη μέρα. Άνοιξε τά σκέλια και στήριξε τίς τετράγοντες πλάτες προς τά πίσω. Το ίδιο τό κορμί του θάστηνε αντίστειλι για νά κρατηση τ' άγαπημένο γάμα, πού τόσο μοχθήσε σε δαυτό! Στο βάθος του όρόμου φάνηκαν οι έργάτες, πού τρυβούσαν κατά κείθε. Λιγο κουράιο άκόμα, συλλογίστηκε. Μά τό χώμα όλο και βάραινε άπάνου του. Στύλωσε τά δυνατά τόν χέρια στό μηριά, για νά μπερέση τό δάση μά άδηγη στις πλάτες του προς τά πανου. Οι φλεβες στο φομαλλέο τρηχίλο είχαν φουσκώσει. Μά ό χωματένιος όγκος, ξεγγρόνοντας, όλο και βάραινε στη ράχη του. Οι έργάτες ήταν άκόμα μακριά. Τότε ό χωροφάγος, νωδιώντας τόν κίντυνο, άφηκε μά κραυγή, ένα άπελιτισμένο βρούχισμα :

— Χωριανοί!

Όλοις τό χόμη μονοκόμματο ξεγεργνε τώρα άπάνου από τό κεφάλι, ό τραχίλος λύγισε. Το σαγόνι πιέστηκε προς τό στήθος και οι μασέλες βούλιαξαν μέσα στά παραμόγυλα, πού ξεχειλίσαν ολόγυρα. Έκαμε κάποια προσπάθεια νά πιναχτή προς τά έξω. Ηθελε νά φωνάξη, μά μόνο κάτι σά φουφομαίνα βήγης από τι ρουθούνια του. Το πρόσωπό του ηρήτηχθε άπαίσα. Κοκκίνισε, μπλαβομελίανισε κι από τή μήτη άρχισε νά τρέχη αίμα. Οι χωριανοί τρέχοντας πληοίαζαν τώρα στο γαφριό. Ο μονοκόμματος χωματένιος όγκος ένασαι-στιχθε, άνασάλεψε. Τά πόδια του χωροφάγου βούλιαξαν λίγο, ύστερα τό κορμί του κρηπορίασε. Έκαμε μά τελευ-

ΜΕ ΔΙΓΑ ΔΟΓΙΑ

ΚΡΑΣΣΙΝΙ Η ΔΙΑΒΟΛΟΓΥΝΑΙΚΑ !...

Η διάσημη πριμαντόνα τών άρχών του περασμένου αιώσος Κρασσίνι, είχε τούς περισσότερούς έστεμμένους και άριστοκράτας θαυμαστός από όλες τίς άλλες καλλιτέχνιδες τής έποχής της. Βασιλεί, άυτοκράτορες, αρχήχες και πολνεκατομμυριοχόι ήσαν τρελλά έρωτευμένοι μιά της!

Και αυτός άκόμη ό Μέγας Ναπολέων άπίστησε κάποτε στην Ίωσηφίνα προς χάρη τής Κρασσίνι. Μολαταύτα ή Κρασσίνι ήταν άσεται σπουδή έρωτας της.

Σχετικώς με τή άστάθεια και τίς άπιστίες τής Κρασσίνι ό πρίχην Άδουσος διηγήθηκε κάποτε στον τενόρο Λαμπλός τό άκόλουθο επεισόδιο.

Ένα καλοκαιριόν βράδυ ό πρίχην έμαθε ότι την προηγουμένη ή Κρασσίνι, του είχε κάνει κάποια άπιστία! Ό πρίχην πού ήταν τρομερά ηηλιόσης άποφασισε τότε να την έκδιχθή και νά την τιμωρήση σκληρά.

Όταν λοιπόν ένύχτωσε την πήρε με μία βάρκα και βήγχαν περίπλοτο ύπό τό σελήνοφως. Σε μία στιγμή όμως, ένώ ή βάρκα βρισκόταν στα άνοιχτά, οι βαρκάρηδες, δύο ρωαίολοι ναυτικοί πού του είχε διαλέξει έκίτησε ό πρίχην, άρπαξαν ζαφρικά την Κρασσίνι και την πέτασαν στην θάλασσα.

— ...Άλλά δυστυχώς — πρόσθεσε ό πρίχην τελειώνοντας την άφήγησή του προς τόν Λαμπλός — ή άθεοφόρη αυή διαβολογυναίκα ήξερε νά κολυμπή και γύλιτσε! Την άλλη μέρα μάλιστα με έκανε να της πληρωσω άκριβά την ψυχρολουσία, στην όποία την ύπέβαλα. Μ' άνάγκασε, δηλαδή, νά της κάμω ένα δώρο άξίας 100 χιλιάδων φράγκων !...

ΜΙΚΡΑ-ΜΙΚΡΑ

Μία παράξενη συμβουλή.

Ό διάσημος λόγιος Ντυπλεσσίς Μορνάν, ό όποιος ήταν ένουούμενος του Έρρίχου άου, πήγε κάποια μέρα και τινύ παραπονέθηκε ότι ένας νεαρός ελληναρίθης όνόματι Σαίν Φούλ, τόν είχε προσβάλη.

Και ό Έρρίκος του έπε :

— Ώς φίλος σου προσφέρω τόν βραχιονά μου. Ός βασιλεύς σου ύπόσχομαι δικαιοσύνην!...

Η πιστή σύζυγος

Ό στρατηγός Λ... μιλούσε μία μέρα στον Ναπολέον για μά φουασιότιή κόρη, τίς όποιας ή μητέρα διηθήνε μία χαρτοπαικτική λέσχη και ή όποία ήθελε νά τόν γνωρίση. Ό Ναπολέον την έκάλεσε στα ίδιαμετρα διαμερισμάτα του, όπου και την έδέχθη μίαν και μόνο φορά.

Λίγες μέρες κατόπι ή νέα παντρεύθηκε. Πέρασε έν τω μεταξή άρκετός καιρος, όταν έξαφα ό Ναπολέον θέλησε νά την ένυαίδη. Αυτή όμως τού έμήγησε ότι δεν ήνιχε πλέον στον έαυτό της, και άρνήθηκε νά ύποκύψει στη ένέωσή του.

Ό Αυτοκράτωρ δεν θύμωσε διόλου με την άρνησή της αυή. Τούναντιόν, μάλιστα, την έπήγησε να την συγγιχη της πιστή και για νά την άνταμειψη, της έστειλε ένα πλουσιότατο δώρο.

Άρεβούαρ για τόν άλλον κόσμο !...

Την ώρα πού ξεψηχούσε ό Λουδοβίκος 14ος ειπε στην άγαπημένη του φοροβρία, την μαρκησία ντέ Μαιντινών.

— Θα ένυαίθεσθες γήγορα... Άρεβούαρ !...

Φουρκισμένη τότε ή μαρκησία γύρισε στους αύλικούς πού ήσαν γύρω της και τούς ειπε :

— Για ίδέστε τί όραλο ραντεβού πού μου δίνει !... Ό άνθρωπος αυτός δεν άγάπησε ποτέ κανένα παρά μονάχα τόν έαυτό του !...

ταία προσπάθεια, μά ή ραχοκοκκαλιά του έτριξε. Ό χωματένιος όγκος άποκοβονταν πια και έπεφτε άπάνου στο διπλαισιμένο σώμα του μ' ένα βαθύ και κούφιο δούτο!

Κάθε άνθρωπος, άκόμα κι έκείνος πού δεν όριζει ούτε μά χούφτα ξερα χάλια με τούτη την πλατειοστήθα γής, έρχεται μία μέρα πού πέρνει δικαιωματικά δύο μέτρα τόπο δικό του. Όλοτελα δικό του. Στο μεγαλοχηματία τό Ζήση, πού δε χόρτανε κι άν είχε όλο τόν κάμπο και τά βουνά πού τόν περιζωναν, έλαχε λιγάτερο κι από δύο μέτρα γή. Θάφτηκε διπλαισιμένος! Κουβαρί !...

Θάνας Δεγαλής

